

faa kan det synes lidt haardt for de andre Høveripligtige, at de skulde underkaste sig Udpantning; men Haardheden ligger i, at man paalægger dem et Pengevederlag iftedetfor det Arbejde, de engang have paataget sig, og heller ville præstere, og en Forandring i deres Retsforhold af den Betydning, at den høitagtede Indenrigsminister har yttret, at der kunde være den Vonde, der kom til at gaae fra sin Gaard, fordi man nøder ham til at være høverifri, skjøndt han hellere vilde præstere det ham paaliggende Arbejde. Hvad den Bemærkning angaaer, som en æret Rigsdagsmand har gjort, at Udpantningsretten dog kun burde finde Sted, naar der var gjort Paaastand derom, tror jeg dog, det er temmelig ligegyldigt, om dette tilføies eller ikke; det er jo altid antageligt, at den Høveriberettigede vil have den størst mulige Sikkerhed, og jeg vil ogsaa med en æret Taler antage, at det var rigtigst, at han enten i Almindelighed eller i det Tilfælde, hvor Høveriets Afløsning var grundet paa Begjæring fra den modsatte Side, var berettiget til Udpantning, uden at der behøvedes at bestemmes Noget derom ved Afsløsningscommissionens Kjendelse. Dette vilde jeg foretrække, men det var heller ikke til nogen Skade, om det blev bestemt, at der kunde nedlægges Paaastand.

Da ikke Flere begjærte Ordet over det foreliggende Afsnit, gik man over til Afstemningen over dette, §§ 6 og 7 med de dertil stillede Forslag, hvorved Resultatet blev følgende:

§ 6.

1) Udvalgets Forslag:

At Ordet „kan“ forandres til „skal“.
vedtaget med 35 Stemmer mod 6.

2) Udkastets § 6 med den vedtagne Forandring:

Ligesom det allerede ved § 3 i Forordningen af 9de Marts 1838 er tilladt Eier og Fæstere at vedtage, at den samme Udpantningsret, der efter den gjeldende Lovgivning haves med Hensyn til det Krav, Eieren har paa

Fæstere for Skatter og de øvrige af Fæstestedet gaaende Afgifter, som denne har at erstatte, ogsaa skal finde Sted for Høveripenge, saaledes skal en lige Ret tillægges den til det her omhandlede Arbejde berettigede Eier hos hans Fæstere ved Afsløsningsmændenes Kjendelse for den ved samme fastsatte aarlige Godtgjørelse for bemeldte Arbejde.
vedtaget med 41 Stemmer mod 1.

§ 7.

3) Udvalgets Forslag:

At Paragraphens sidste Afsnit saaledes forandres:

„Gjør Retsfagens Udfald desuagtet en Continuationsforretning af Afsløsningsmændene, fornøden, da ville disse have at afgjøre, af hvem Omkostningerne ved denne Forretning skulle udredes“.

vedtaget eenstemmigt med 43 Stemmer.

4) Udkastets § 7 med den vedtagne Forandring:

Skulde der under Forretningen opstaae retlige Spørgsmaal, af hvis Afgjørelse dens Udfald i det Hele eller for en Deel vil være afhængig, f. Ex. om det paagjældende Arbejdes Lovlighed, o. s. v., og en mindelig Overenskomst herom mellem Parterne ei kan tilveiebringes ved Mægling, da kunne vel Parterne, hvis de derom ere enige, lade Spørgsmaalet afgjøre ved Afsløsningsmændenes Kjendelse, men i andet Fald bliver Sagen at henvise til Domstolene. Dog skulle Mændene, forsaavidt de dertil see sig istand, fremme Forretningen og saa for det omtvistede Arbejdes Vedkommende, skjøndt det vil beroe paa Retsfagens endelige Udfald, om og hvorvidt den i saa Henseende af dem trufne Afgjørelse kommer til at træde i Kraft.

Gjør Retsfagens Udfald desuagtet en Continuationsforretning af Afsløsningsmændene fornøden, da ville disse have at afgjøre, af hvem Omkostningerne ved denne Forretning skulle udredes.

vedtaget eenstemmigt med 46 Stemmer.